

Det allerstærkeste bevis

Ugens vers

"Det sagde han ikke af sig selv; men som ypperstepræst det år profeterede han, at Jesus skulle dø for folket; og ikke for folket alene, men også for at samle Guds spredte børn til ét" (Joh 11,51-52).

Introduktion

I sidste uge så vi, hvordan enhed gøres synligt gennem et fælles budskab, som centrerer sig om Jesus som frelser og på Skriftens sandheder, som især skal lægges vægt på i de sidste tider. Vi er, hvem vi er, på grund af det budskab, som Gud har givet os og det kald, vi har til at forkynde det til verden.

I denne uge skal vi fokusere på, hvordan kirkens enhed viser sig i den måde, vi som kristne lever vores hverdag og i kirkens mission. Ifølge Jesus er det ikke kun kirkens forkyndeles af Guds budskab om frelse og forsoning, der er vigtig. Kirkens enhed er i sig selv et vigtigt udtryk for den forsoning. I en verden fuld af synd og oprør står kirken som et synligt vidne om Kristi frelsende gerning og kraft. Uden enhed og sammenhold i kirkens fælles vidnesbyrd, kan vi ikke forvente, at korsets frelsende kraft kan blive synlig for verden. "Enhed med Kristus etablerer et bånd af enhed med hinanden. Den enhed er det mest overbevisende tegn for verden på Kristi majestæt og egenskaber og hans magt til at fjerne synd." (Ellen White kommentarer, *The SDA Bible Commentary*, 5. bind, s. 1148).

Ugens tekster

- Joh 11,51-52
- Ef 2,13-16
- 2 Kor 5,17-21
- Ef 4,25-5,2
- Rom 14,1-6
- ApG 1,14

Under Jesu kors

Som så mange andre åndelige velsignelser, som Gud giver sit folk, er enhed i kirken også en gave fra Gud. Enhed er ikke menneskeskabt ved vores indsats, gode gerninger og hensigter. Grundlæggende skaber Jesus Kristus den enhed gennem sin død og opstandelse. Når vi gennem dåben i tro tager imod hans død og opstandelse og får tilgivelse for vores synd, når vi tilslutter os det almindelige fællesskab, og når vi forkynder de tre englebudskeber for verden, er vi forenet med Kristus og har enhedens fællesskab med hinanden.

Joh 11,51-52
Ef 1,7-10

Hvilken begivenhed i Jesu liv er grundlaget for enhed blandt os som syvendedags adventister?

"Det sagde han [Kajfas] ikke af sig selv; men som ypperstepræst det år profeterede han, at Jesus skulle dø for folket; og ikke for folket alene, men også for at samle Guds spredte børn til ét" (Joh 11,51-52). Hvor er det mærkeligt, at Gud brugte Kajfas til at forklare betydningen af Jesu død, selv om Kajfas ikke vidste, hvad han gjorde, da han fordømte Jesus til at dø. Præsten havde heller ikke nogen ide om, hvor dybsindig hans udtalelse var. Kajfas troede kun, at han kom med et politisk udsagn. Men Johannes brugte det til at åbenbare en grundlæggende sandhed om, hvad Jesu stedfortrædende død betød for alle Guds trofaste børn, som en dag skulle "samles til ét".

Hvad vi som syvendedags adventister ellers tror, og hvilket budskab vi som de eneste forkynder, finder vi kun grundlaget for vores enhed i vores fælles anerkendelse af Kristi død for os.

Desuden erfarer vi også den enhed i Kristus gennem dåben. "For I er alle Guds børn ved troen, i Kristus Jesus. Alle I, der er døbt til Kristus, har jo ikklædt jer Kristus" (Gal 3,26-27). Dåben er et andet bånd, som vi adventister har fælles med hinanden, idet det symboliserer vores tro på Kristus. Vi har en fælles Fader; dermed er vi alle Guds sønner og døtre. Og vi har en fælles Frelser, og vi er alle døbt til hans død og opstandelse (Rom 6,3-4).

Til at
tænke over

Hvorfor bør vores fælles tro på Jesus sættes højere end alle kulturelle, sociale, etniske og politiske forskelligheder, der findes blandt os syvendedags adventister?

Forligelsens tjeneste

Verden er fuld af forvirring, problemer, krige og konflikter. Det påvirker os både menneskeligt og samfundsmæssigt. Af og til virker det, som om tilværelsen består af konflikt. Men uenighed og strid vil ikke vare for evigt. Gud er i gang med en mission for at skabe kosmisk enhed. Synden har ført til disharmoni, men Guds plan for forsoning og genforening bringer fred og helhed.

Ef 2,13-16

Paulus opstiller her principper, der viser, hvordan Kristus handlede for at bringe fred blandt de troende: gennem sin død på korset gjorde Jesus både jøder og hedninger til et folk og nedrev de etniske og religiøse mure, der skilte dem. Hvis Kristus var i stand til at gøre det for jøder og hedninger i det første århundrede, så må han stadig kunne nedrive de racemæssige, etniske og kulturelle barrierer, der truer med at adskille mennesker inden for vores kirke i dag. Og fra det startsted kan vi nå ud til verden.

2 Kor 5,17-21

I disse vers siger Paulus, at vi er nye skabninger, når vi er i Kristus; vi er blevet forligt med Gud. Hvori består da vores opgave i denne verden? Hvilken forskel kan vi gøre i vores lokalsamfund som en forenet menighed?

Som nye skabninger i Gud modtager de troende en trefoldig tjeneste.

(1) Vores kirke består af troende, der engang var fremmede over for Gud, men gennem Kristi offers frelsende nåde er vi nu ved Helligånden blevet forenet med Gud. Vi er Guds rest, kaldet til at forkynde et budskab for verden i de sidste tider. Vores tjeneste består i at opfordre dem, der endnu er fremmede over for Gud, til at forlige sig med ham og tilslutte sig vores opgave.

(2) Kirken er også Guds folk, der er blevet forligt med hinanden. Det er ikke kun et ædelt ideal; det må blive en synlig virkelighed. Forligelse med hinanden, fred og harmoni blandt brødre og søstre, er et tydeligt vidnesbyrd for verden om, at Jesus Kristus er vores frelser og forløser. "Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden" (Joh 13,35).

(3) Gennem denne forligelsens tjeneste viser kirken, at Guds frelsesplan er sand og kraftfuld. Den store strid handler om Gud og hans karakter. I samme grad som kirken opelsker enhed og forligelse, bliver Guds evige visdom gjort kendt for universet (se Ef 3,8-11).

Praktisk enhed

I 1902 skrev Ellen White: "Hvad Kristus var i sit liv her på denne jord, skal enhver kristen være. Han er vores eksempel, ikke kun i sin pletfrie renhed, men også i sin tålmodighed, mildhed og sit vindende væsen." (Ellen White i *Signs of the Times*, 16. juli 1902). Disse ord minder om Paulus' appel til filipperne: "I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus" (Fil 2,5).

Ef 4,25-5,2
Kol 3,1-17

På hvilke områder i vores liv opfordres vi specielt til at vise vores troskab over for Jesus? Hvordan skal vi bære vidnesbyrd om evangeliet om Jesus i vores offentlige tilværelse?

Der findes mange andre afsnit i Bibelen, der opfordrer de kristne til at følge Jesu eksempel og være levende vidner for andre om Guds nåde. Vi inviteres også til at gøre godt imod andre (Matt 7,12); bære hinandens byrder (Gal 6,2); leve i enkelhed og fokusere på indre åndelige værdier i stedet for ydre fremtoning (Matt 16,24-26; 1 Pet 3,3-4); og følge en sund livsstil (1 Kor 10,31).

"I kære, jeg formaner jer til som udlændinge og fremmede at holde jer fra kødets lyster, som fører krig mod sjælen. Lev jeres liv blandt hedningerne sådan, at de netop ved det, de bagtaler jer for som forbrydere, kan få syn for jeres gode gerninger og prise Gud for dem på hjemmørelsens dag" (1 Pet 2,11-12). Hvor ofte undervurderer vi ikke den indflydelse en kristen karakter har på dem, der ser den? Tålmodighed udvist i irritationsøjeblikke, et disciplineret liv midt under gnidninger og konflikter, mildhed som svar på utålmodighed og hårde ord; det er alt sammen tegn på Jesu ånd, som vi opfordres til at efterligne. Når syvendedagsadventister vidner sammen i en verden, som misforstår Guds karakter, bliver vi en kraft til det gode og for Guds herlighed. Som Kristi repræsentanter skal de troende være kendt ikke alene for deres moralske retskaffenhed, men også for deres praktiske interesse i andre menneskers ve og vel. Hvis vores religiøse erfaring er ægte, vil den kunne ses og have indflydelse på verden. En forenet gruppe kristne, som åbenbarer Kristi karakter for verden, vil i sandhed være et mægtigt vidnesbyrd.

Til at
tænke over

Hvillket vidnesbyrd præsenterer du over for andre? Hvad kan man finde i dit liv, som kunne få andre til at ønske at følge Jesus?

Enhed i forskellighed

I Romerbrevet 14 og 15 omtaler apostlen Paulus problemer, som i stor grad splittede menigheden i Rom. Han opfordrer romerne til at vise tolerance og tålmodighed over for hinanden og ikke splitte kirken på grund af uenigheder. Hvad kan vi lære af hans råd?

Rom 14,1-6

Hvilke samvittighedsspørgsmål fik menighedsmedlemmer i Rom til at fordømme andre i stedet for at være sammen med dem?

Det er meget sandsynligt, at disse problemer handlede om jødisk ceremoniel urenhed. Ifølge Paulus var der nogle i menigheden, der satte sig til doms over andres meninger. Det var altså ikke noget, der havde med frelsen at gøre, men et spørgsmål om forskellige holdninger, som burde overlades til den enkeltes egen samvittighed.

En af uenighederne handlede om den mad, de spiste. Det drejede sig ikke om rene og urene dyr. Der er ikke bevis for, at de tidlige kristne spiste svinekød eller anden uren føde på Paulus' tid, og vi ved, at Peter ikke spiste den slags (se ApG 10,14). Det, at den svage kun spiste grønsager (Rom 14,2), og at striden også indbefattede drikke (Rom 14,17.21), antyder, at bekymringen gik på ceremoniel urenhed. Dette bliver bekræftet af ordet 'urent' (*koinos*), som benyttes i Rom 14,14. Det ord bruges i de gamle græske oversættelser af Det Gamle Testamente for at henvise til urene offerdyr, ikke de urene dyr i 3. Mos 11. Der var åbenbart nogle i menigheden i Rom, som ikke ville deltage i deres fællesspisning, fordi de ikke var sikre på, at maden ikke havde været ofret til afguder.

Det samme var tilfældet med visse dage. Det handlede ikke om den ugentlige fejring af sabbatten, siden vi ved, at Paulus regelmæssigt overholdt den (ApG 13,14; 16,13; 17,2). Det er højst sandsynligt en henvisning til de forskellige jødiske fest- eller fastedage. Paulus' hensigt i disse vers er at formane til overbærenhed over for dem, der er oprigtige og samvittighedsfulde i overholdelsen af disse ritualer, så længe de ikke mener, at de ting gør dem fortjent til frelse. Enhed blandt de kristne viser sig i tålmodighed og overbærenhed, når vi ikke altid er enige, især når det gælder ting, som ikke har betydning for vores frelse.

Til at tænke over

Tænk over følgende spørgsmål og drøft det i klassen på sabbatten: Er der noget, vi tror eller foretager os som syvendedagsadventister, som alle, der hævder at være adventister ikke nødvendigvis behøver at tro eller følge?

Enhed i mission

Luk 22,24
ApG 1,14;
2,1.46

Sammenlign disciplenes sindsstemning under nadveren med den, de havde kort før Pinsedagens erfaring. Hvad havde gjort så stor forskel i deres liv?

I ApG 1,14 og 2,46 betyder udtrykket "i enighed" også "holdt ud med samme sind". Det skete som et resultat af, at de var sammen på samme sted og i bøn forberedte sig på opfyldelsen af Jesu løfte om at sende dem Talsmanden.

Mens de ventede, må det have været let for dem at begynde at kritisere hinanden. Nogen kunne have fremhævet Peters fornægtelse (Joh 18,15-18.25-27), og at Thomas tvivlede på Jesu opstandelse (Joh 20,25). De kunne have husket Johannes' og Jakobs anmodning om at få de mest betydningsfulde poster i Jesu rige (Mark 10,35-41), eller at Matthæus var en tidligere foragtet tolder (Matt 9,9).

Men "disse forberedelsesdage var dage med grundig hjerte-granskning. Disciplene følte deres åndelige behov og råbte til Herren om den hellige salvelse, som skulle gøre dem egnede til det sjælevindende arbejde. De bad ikke kun om en velsignelse til sig selv. De var tynget af en byrde for sjæles frelse. De indså, at evangeliet skulle bringes til verden, og de gjorde krav på den kraft, som Kristus havde lovet." (Ellen White, *The Acts of the Apostles*, s. 37).

Fællesskabet mellem disciplene og intensiteten i deres bønner forberedte dem på Pinsedagens betydningsfulde erfaring. Idet de fik et nærmere forhold til Gud og tilsidesatte deres personlige forskelligheder, blev disciplene af Helligånden forberedt på at blive frygtløse og modige vidner om Jesu opstandelse. De vidste, at Jesus havde tilgivet deres mange fejl, og det gav dem mod til at gå fremad. De vidste, hvad Jesus havde gjort for dem i deres liv. De kendte løftet om frelse i Jesus, og derfor blev det "de troendes ambition at åbenbare en Kristuslighed i deres karakter og at arbejde for hans riges udbredelse." (Ibid, s. 48). Det er intet under, at Herren var i stand til at gøre mægtige ting gennem dem. Hvilken lektie for os som kirke i dag!

Til at
tænke over

Det er altid let at finde ting i andres liv, der er forkerte. Hvordan kan vi lære at sætte andres fejl til side til fordel for den store sag at gøre Guds vilje i en forenet kirke?

Til videre studium

Læs Ellen White, *Evangelism*, "Unity in Diversity" [Enhed i forskellighed], s. 98-103.

Følgende citat viser, hvordan den tidlige kirke, forenet i Kristus, var i stand til at bevare enhed på trods af forskelligheder blandt dem, og dermed blive et mægtigt vidnesbyrd for verden. "Skriften illustrerer, hvordan Helligånden inden for menigheden ledte den tidlige kirke i dens beslutningsprocesser. Det foregik på mindst tre forskellige nært forbundne måder: åbenbaring (dvs. Helligånden fortalte mennesker, hvad de skulle gøre; Cornelius, Ananias, Filip; og måske ved at de kastede lod), gennem Skriften (kirken havde allerede nået til en konklusion, hvori Skriften havde været benyttet), og enighed (Ånden arbejdede indenfor fællesskabet, næsten umærkeligt, idet den skabte enighed gennem samtale og studium, hvorefter kirken indså, at Ånden havde arbejdet med den). Når de stod over for kulturelle, doktrinære og teologiske stridigheder blandt de troende, ser det ud til, at Helligånden arbejdede gennem generel enighed i kirkens beslutningsproces. I den proces ser vi hele menighedens aktive rolle, ikke kun ledernes, og betydningen af at bede om sund dømmekraft. Helligåndens ledelse fornemmes hele tiden gennem menighedens forståelse af Guds Ord, fællesskabets erfaring og behov, og gennem ledernes erfaringer fra deres tjeneste. Forskellige beslutninger i kirken blev foretaget ved en proces, ledet af Helligånden, hvor Skriften, bøn og erfaring udgjorde elementer i deres teologiske overvejelser." (Denis Fortin, "The Holy Spirit and the Church," i Ángel Manuel Rodríguez, ed., *Message, Mission, and Unity of the Church*, s. 321, 322).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Tal sammen i klassen om jeres svar på onsdagsafsnittets spørgsmål om, hvordan vi afgør, hvilke lærepunkter og skikke, der er væsentlige for os som syvendedags adventister, og hvilke der ikke er det.**
- 2. Hvordan skal vi forholde os til kristne fra andre kirkesamfund, der som os tror på Jesu død og opstandelse?**

Resumé

Det mest overbevisende bevis på enhed er, at brødre og søstre elsker hinanden, som Jesus gjorde. Tilgivelsen af vores synder og den frelse, vi som adventister har tilfælles, er de stærkeste bånd i vores fællesskab. I Kristus kan vi vise verden vores enhed og vidne om vores fælles tro. Vi er kaldet til intet mindre end det.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Læs Joh 13,34-35. Lær det evt. udenad.
 - Kan du finde andre bibeltekster, der taler om menighedens indbyrdes kærlighed og fællesskab som en mission i sig selv?
- I tirsdagscitateret fra Ellen White fremhæves egenskaber som "tålmodighed" og "mildhed" i omgangen med andre medlemmer.
 - Find bibeltekster, hvor disse egenskaber er nævnt, og læs dem sammen.

Uddybende spørgsmål

- Lektien taler om, at "kirkens enhed er i sig selv et vigtigt udtryk for ... forsoning. I en verden fuld af synd og oprør står kirken som et synligt vidne om Kristi frelsende gerning og kraft. Uden enhed og sammenhold i kirkens fælles vidnesbyrd, kan vi ikke forvente, at korsets frelsende kraft kan blive synligt for verden."
 - Drøft, hvordan og i hvor høj grad I oplever dette i jeres lokale menighed eller i fællesskabet med adventister på tværs af menighederne.
 - Hvad kan vi gøre for, at flere adventister føler naturligt fællesskab med og kærlighed til søskende i andre menigheder og viser det ved deltagelse i betydningsfulde fællesarrangementer som årsmøder, eller ved forbøn for mennesker og aktiviteter i andre menigheder?
- Hvordan bør vi reagere, hvis vi af en eller anden grund føler, at nogle af de andre menigheder i Unionens fællesskab eller Unionen selv ikke gør tingene, som vi synes, at de bør gøres?
 - Hvordan kan jeg være sikker på, at jeg og ikke fællesskabet har ret?
 - Hvordan kan jeg lære at respektere de andres ret til at gøre, som de synes er ret?

Personligt kristenliv

- Tænk over din egen reaktion, når du hører om, hvad de har gjort eller gør anderledes i en anden menighed, de sange de synger, den måde de leder gudstjenester på, den måde ledere på platformen er klædt, de spørgsmål de stiller til vores tro, osv., osv.
 - Føler du umiddelbart, at det er din opgave at dømme om det?
 - Er det egentlig dit bord?
 - Kan du være sikker på, at du har ret? At din måde at gøre ting på er den eneste acceptable?

Mødet med
dagligdagen

- Er du sikker på, at dine kilder er objektive?
 - Kunne det tænkes, at der er faktorer, du ikke kender til?
- Er du i din reaktion i stand til at udvise kristen tålmodighed og mildhed?
- Evner du at skelne mellem væsentligt og mindre væsentligt?
- Forestil dig, at du modtager en skrivelse, som i dyster tone fortæller om en eller anden synd/fejl, der begås af nogle adventister et eller andet sted i verden, et projekt, som forfatteren ikke synes om etc.
 - Hvordan skal du reagere?
 - Blive rystet over, at noget sådant kan ske, og skynde dig at sprede den dårlige nyhed?
 - Spørge dig selv, om det egentlig passer? Checke, om der er andre synspunkter og perspektiver?

Til eftertanke

"Døm ikke, for at I ikke selv skal dømmes. For den dom, I dømmer med, skal I selv dømmes med, og det mål, I måler med, skal I selv få tilmålt med. Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje? Eller hvordan kan du sige til din broder: Lad mig tage splinten ud af dit øje! og så er der en bjælke i dit eget øje? Hykler, tag først bjælken ud af dit eget øje; så kan du se klart nok til at tage splinten ud af din broders øje" (Matt 7,1-5).
